

Írta: Liesl Robbin Shurtliff

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

De jó a jojó!

„A Szent Lélek halk hangon a szívemhez szól”
(Gyermekek énekeskönyve, 56.).

Lea és Anya már majdnem végzett a vásárlással. Anya hirtelen még megállt néhány ruha mellett. „Csak pár perc” – mondta.

Lea felsóhajtott. Amikor Anya azt mondta, hogy „pár perc”, abból gyakran lett akár még 20 perc is!

Lea odament egy játékokkal teli polchoz a közelben. Átlapozott egy színezőt, aztán egy gumilabdát dobált egy ideig. De ezt elég hamar meguntta.

Aztán előhúzott valami fényeset és kerekét. Egy jojó volt! Pont úgy nézett ki, mint amelyet előző héten Oszkár vitt magával a suliba. A szünetben meg is mutatta mindenkinek, hogy milyen különleges trükköket ismer. Mindegyik trükknek volt valami neve is, például „kutyasétáltatás” és „a világ körül”. Lea megkérte, hogy hadd próbálja ki ő is, de Oszkár nem engedte.

Most viszont az ujjára csúsztatta a zsinór végén lévő hurkot. Legördítette a jojót, majd felrántotta a zsinórt, ahogy azt Oszkártól látta. A jojó a földhöz ütődött: *csatt!* Megint megpróbálta. Néhány próbálkozás után már vissza tudta rántani a jojót a kezébe. Ha erre ilyen gyorsan rájött, valószínűleg az Oszkártól látott összes trükköt is képes lenne megcsinálni!

Aztán ránézett az árcédulára. Elhúzta a száját. Még csak megközelítőleg sem volt ennyi pénze otthon a befőttesüvegben.

„Mindjárt végzek” – szólt oda Anya.

Lea felsóhajtott. Már majdnem visszatette a jojót a polcra, amikor hirtelen támadt egy ötlete. A jojó nem volt valami nagy. Becsúszthatná a zsebébe, és megtarthatná! A boltos nem is figyelt. Soha nem tudná meg senki. Örökre megtarthatná, és megtanulhatna új trükköket is. Az iskolában a többiek irigyelnék.

Ahogy Lea lenézett a kezében tartott jojóra, kényelmetlenül és idegesnek érezte magát. A tenyere izzadt. Megszorította a jojót. Mi ez a rossz érzés? Azt szeretne volna, ha elmúlik.

Aztán eszébe jutott valami, amit Apa mondott neki, mielőtt megkeresztelte.

„Miután megkeresztelkedsz, meg fogod kapni a Szentlélek ajándékát – mondta akkor Apa. – A Szentlélek segít nekünk jó döntéseket hozni. Halk, szelíd hangon szól hozzánk.”

„Beszélni fog hozzám?” – kérdezte Lea.

„Nem pontosan így – mondta Apa. – Lehet, hogy olyan lesz, mint amikor eszedbe jut egy gondolat. Vagy egy érzés jön a szívedbe.”

„Milyen érzés?”
„Ez mindenkinél különböző – mondta Apa. – De általában, amikor valami jót teszel, akkor a Szentlélek azzal fog segíteni, hogy nyugalmat és békeséget érezel. Amikor valami veszély van, akkor figyelmeztetni fog. Amikor pedig valami helytelen készülsz tenni, akkor a Szentlélek eltávozik, és olyankor zavart és boldogtalan leszel.”

Lea lepillantott a jojóra. *Nagyon* akarta azt a játékot. De azt is tudta, hogy a Szentlélek éppen azt üzeni neki, hogy lopni helytelen.

Visszatette a jojót a polcra. Amint megtette, azonnal nyugalmat és melegséget érzett. Visszasétált Anyához.

„Végeztem – mondta Anya. – Indulhatunk?”

Lea elmosolyodott. „Igen.”

Amikor kiléptek a boltból, Lea olyan könnyűnek és vidámnak érezte magát, mint amilyen a kinti napfény volt. Lehet, hogy jól eljászott volna a jojóval, de csak egy ideig. A Szentlelket viszont *mindig* követni akarta. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Illinois államban él.

Egy nap az iskolában tollbamondást kellett írunk, és a tanító néni egy olyan szót mondott, amit nem tudtam lebetűzni. Kétségbeestem! Aztán valaki másnak a papírjáról meglestem a megoldást. A dolgozat után a gyomrom mintha csomóban lett volna. Elmondtam édesanyámnak, hogy másnak a papírjáról puskáztam. Tudtam, hogy az az érzés a Szentlélektől jött. Tudom, hogy mindig hallgatnom kell a Szentlélekre.

Jonah J., 8 éves, USA, Idaho